

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

Vittnesbörd från församlingens Bibeldagar i Långshyttan:

Annie Pedersén: Så den goda säden, sid 10

Gertrud Karlsson: Kom till Jesus! sid 11

Ingegerd Fredriksson: Jesus dog en gång för alla, sid 14

Jonathan Asprusten undervisar ur Psalm 42, sid 18

*Som hjorten längtar till vattenbäckar,
så längtar min själ efter dig, o Gud.*

Ge en julgåva till yttre missionen

Dop under brinnande krig

Från Ukraina nås vi fortlöpande av rapporter om hur svårt folket där har det. Tack vare gåvor som kommit in har vi kunnat förmedla hjälp till den ukrainska församling vi har kontakt med. Pastor Vasliy Muravitski rapporterar om situationen:

- Vi har kunnat hjälpa folk med matvaror och en del av pengarna har använts till att sätta in nya fönster samt att vi köpt ett värmeaggregat till församlingen. Må Gud på ett överflödande sätt välsigna och återgälda er för er goda vilja.

En glädjande nyhet mitt i krigets bedrövelse är att församlingen hade dop under oktober månad. Dopförrättaren Vasily Muravitski till höger. Glädjehögtid!

Spänt läge för många papperslösa haitier

I Dominikanska republiken fortsätter arbetet främst i Batey Palavé. Inför julen förbereder våra syskon olika aktiviteter för barnen i området. Även matkassar delas ut till ekonomiskt utsatta familjer. Flera av familjerna är haitier och saknar nödvändiga dokument för att lagligt vara i landet, vilket är ett komplext och utbrett problem. Bara under november månad utvisades 20 000 haitier.

Haiti är ett land i totalt kaos med kriminella ligor som härjar och terroriserar befolkningen. Dessutom råder det akut brist på mat och andra nödvändiga basvaror.

Ilennia Vidén har bibelundervisning med barn och ungdomar i Batey Palavé.

Ved till rumänska familjer

Från missionsfältet i Rumänien förmedlar vi följande hälsning genom Paulus Eliasson: Förra vintern var väldigt kall i Rumänien, och under flera veckor delade vi ut ved, köpt genom offer från syskon i Sverige, till många familjer. Allting tyder på att denna vinter blir lika kall – och alla gåvor vi får går oavkortat till att hjälpa både trossyskon från församlingarna och andra behövande. Var också gärna med i bön om en andlig väckelse i Rumänien.

Pojken på bilden heter Viktor och bor i Tipar.

Maranataförsamlingen förmedlar din julgåva.

Swish: 123 155 1571
PG: 44 10 05-6

**Skriv "Ukraina",
"Haiti"
eller "Rumänien"
på gåvan.**

Runepär "Pelle" Lind har fått hembud

Pelle Lind har hastigt lämnat jordelivet och flyttat till sitt himmelska hem. Med stor sorg tog vi emot beskedet, samtidigt som vi vet att återseendets dag är nära. Vi sörjer inte som de som inte har något hopp för evigheten.

Karaktäriserande för Pelle var hans stora generositet och att alltid ställa upp för alla, och han tog varje tillfälle i akt att sprida ord om Jesus till dem

han mötte. Pelle hade en förmåga att fångsla sina åhörare med sång. Ofta då han kom och deltog i väckelsemöten lyfte han fram sånger som "Jag önskar

att se Jesus först av allt", "Herren Jesus, Frälsermannen", "Att vara din, o Jesus det är livet". Många kan berätta och vittna om hur Pelles sång och vittnesbörd djupt har berört deras liv.

Under den bakomliggande allhelgonahelgen kom Pelle tillsammans med vänner från Köping till församlingens Bibeldagar i Långshyttan, där han var med och förkunnade Guds ord, sjöng och vittnade. Ett oförglömligt minne var lördagskvällens väckelsemöte då Pelle ledde mötet med oerhörd känsla. Sång efter sång ljud, flera vittnesbörd släpptes på och som avslutning ledde Pelle och Robin i sången "Kom hem, kom hem, du som är sargad kom hem". Det var många som fick möta Gud den kvällen.

Sina sista år vittnade Pelle om hur han önskade

återgälda förlorade år då han vandrat i världen, och nu helhjärtat leva för Jesus. Med den inspiration och iver han deltog i evangelisation, tältmöten och andra tillfällen som gavs, visade han hur viktig Gudstjänsten var. Nu är han hemma hos Jesus och vilar ut.

Pelle lämnar efter sig en sörjande familj och vi delar deras sorg. Tänk på dem och bär dem i förbön.

Döden har tappat sitt välde, udden bröt Jesus utav. Segern på Golgata gällde, lika för kung och för slav.

Pelle Lind leder lördagskvällens väckelsemöte under allhelgonahelgens Bibeldagar i Långshyttan.

På gjensyn

Så reiste du, min kjære bror,
så alt for, alt for fort.

Det mye var som gjensto,
som vi ønsket å få gjort.

Nå er du ikke lenger her
og savnet er en smerte,
men minnet om deg leve vil,
i dypet av mitt hjerte.

Så er du ikke lenger her,
min bror, min kjære venn.

Men sporene av livet ditt
vil alltid bli igjen!

Det som du satset for Guds verk,
det evig vil bestå.

For at du løp så vel - vil
du seiersprisen få!

Farvel min kjære venn og bror,
jeg vet at dagen kommer!

Da verdens vinter byttes ut
med himlens klare sommer!

Og i Guds stad der oven
jubelbruset evig klinger;

Når vi med skaren,
foran tronen, Lammet hyllest bringer!

Der hjemme skal vi aldri,
felle tårer som her nede.

Der tørker Gud selv tåren bort,
der råder evig glede!

På gjensyn da, min kjære bror,
til vi ses igjen;

Når evighetens morgen gryr -
der i himmelen!

Text: Michael Hafsaahl, dec 2022

Flytta inte Skriftens råmärken!

Text: Berno Vidén

I dagens globala och inte minst religiösa värld är det oerhört lätt att fångas upp av allahanda strömningar. Religion och kultur flätas samman i försök att hitta en väg som kan förena mänskligheten. Inför nära och omkringliggande hot såsom klimatkatastrof, svält, torka, krig, för att nämna några, sätter man in tid och resurser i en gemensam strävan. Allt detta och mycket mer vill ta energi och engagemang ifrån oss så att vi istället försummar det som är absolut viktigast.

Församlingen har fått en primär befallning av Herren Jesus själv och det är att sprida evangelium. Att underlåta det kan jämföras med att ha en hög befattning hos en myndighet och endast halvhjärtat gå in för uppgiften. Det skulle aldrig fungera. Är man utvald till en viktig tjänst gäller det att prioritera och göra sitt bästa. Nu har vi en uppdragsgivare som gett oss en helig tjänst, nämligen att vara Guds rikes ambassadörer här i tiden. Uppdraget är också tydligt angivet och dessutom gudomligt. Styrdokumentet vi har att gå efter är Guds eget ord.

I församlingen har under olika tider viktiga frågor aktualiserats, som exempelvis har med samlevnad och Guds skapelseordning att göra. Skapelsen, där Gud gjorde människan till man och kvinna, utgör en av livets grundpelare. I Första Mosebok 2:23-24 läser vi:

Då sade mannen: "Äntligen! Hon är ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon ska heta kvinna, för av man är hon tagen." Därför ska en man lämna sin far och sin mor och hålla sig till sin hustru, och de ska bli ett kött."

Så inleds Skriften och fortsätter sedan i samma linje ända till Uppenbarelseboken, där Brudgum och brud förenas på det mest förunderliga sätt.

Det står i Ordspråksboken om "råmärken" (översatt med gränssten i Folkbibeln). Ett råmärke markerar en gräns och uppmaningen är: "Flytta inte en gammal gränssten som dina fäder har rest." Råmärket var också ett skydd för änkan och de faderlösa. "Herren river ner den högmodiges hus, men ankans gränssten låter han stå kvar."

På samma sätt är det med Guds ord. Det måste få vara vår grund och ange inriktningen för våra liv. Idag omvärderas och tidsanpassas Ordet så att det lättare ska passa alla, utan att ställa några krav på omvändelse. Ett sådant bibelord är första kapitlet i Paulus brev till Romarna, där aposteln skriver om hur människan i sin ogudaktighet och orättfärdighet *undertrycker sanningen*.

Det man kan veta om Gud är uppenbart bland dem, eftersom Gud har uppenbarat det för dem. Ända från världens skapelse syns och uppfattas hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomliga natur, genom de verk han har skapat. Därför är de utan ursäkt (Rom 1:19-20).

Paulus fortsätter sedan att skriva om konsekvenserna av att gå emot Guds ord och lyfter fram det moraliska förfallet, också det en undervisning som går som en röd tråd genom bibeln:

Därför utlämnade Gud dem åt deras hjärtans begär så att de orenade och förnedrade sina kroppar med varandra. De bytte ut Guds sanning mot lögnen och dyrkade och tjänade det skapade i stället för Skaparen, han som är välsignad i evighet. Amen.

Därför utlämnade Gud dem åt förnedrande lidelser. Deras kvinnor bytte ut det naturliga umgänget mot det som är onaturligt. På samma sätt lämnade männen det naturliga umgänget med

kvinnan och uppträndes av begär till varandra. Män gjorde skamliga saker med män och fick själva ta det rättvisa straffet för sin förvillelse. Och eftersom de inte satte värde på kunskapen om Gud, utlämnade Gud dem åt ett ovärdigt sinne så att de gjorde sådant som inte får göras (Rom 1:24-28).

Idag försöker liberala teologer förringa Paulus mycket allvarliga budskap genom att påstå att han var påverkad och färgad av sin samtid. Förklaringen blir då att Paulus i sin text ska ha beskrivit tempelprostitutionen och andra tillfälliga omoraliska förhållanden, och att detta inte handlar om långvariga, seriösa enkönade förhållanden. Kontentan av ett sådant resonemang blir att Paulus brev till Romarna inte är inspirerat av Guds eviga ord, utan av den romerska kulturen. Men så är det inte!

När Paulus skriver så vet vi att det är Guds eviga ord, vilket inte är baserat på en viss kultur eller en viss tid, utan det är nedtecknat och upptaget i den kanon vi har, det bibelord som i alla tider bevisats vara ett fast ord. Bibeln som vi känner den har stått emot många stormar från både myndigheter och kyrka som försökt att utradera den från jordens yta. Bibelöversättare och förkunnare har bränts på bål då de lyft fram bibelns budskap. Dock står Ordet fast och det kommer att bestå för evigt.

Ta vara på Ordet och undvik att ingå i dialog på olika sätt. Det brukar vanligtvis leda till att man börjar kompromissa med bibelns klara budskap. Spegla inte Ordet utifrån dagens tänkesätt utan låt istället Ordet få forma ditt sätt att tänka. Hur gör vi det? Gud har gett oss alla möjligheter. Lärjungarna hamnade stundtals i svåra kriser då de såg att vägen blev för svår. Jesus talade om att lämna dem och de kunde omöjligt om-

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av

Maranataförsamlingen

Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se

www.maranata.se

POSTADRESS

Box 30

162 11 Vällingby

Telefon: 070 201 60 20

Midnattsropet sprides fritt

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

fatta allt som skulle hända. Jesus besvarade deras oro med att säga att det var nyttigt för dem att han skulle gå bort: "Det är för ert bästa som jag går bort. För om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till er. Men när jag går bort ska jag sända honom till er."

Stunden innan Jesus återvände till Fadern i höjden så bemötte han lärjungarna på liknande sätt. De kom med sin oro och undran: "Herre, är tiden nu inne då du ska återupprätta riket åt Israel?" Men Jesus påminde om vad som var viktigast, och det var att bli utrustad med den helige Ande:

"Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har bestämt. Men när den helige Ande kommer över er, ska ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem, i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns" (Apg 1:7-8).

Vem eller vad som påverkar dina tankar är inte oväsentligt. Det står om Jesus att han är Livets vatten. Vatten renar och släcker törsten. Håll lite vatten i ett smutsigt glas och en reningsprocess påbörjas. Fortsätt att fylla glaset med vatten och det blir rent. När Jesus talar om Livets vatten så erbjuder han strömmar, överflöd:

"Om någon är törstig, kom till mig och drick! Den som tror på mig, som Skriften säger, ur hans innersta ska strömmar av levande vatten flyta fram." Detta sade han om Anden, som de skulle få som trodde på honom (Joh 7:37-38).

I Sverige idag så är det mer eller mindre förbjudet att förmedla Guds ord i skolor och på arbetsplatser. Allt oftare framställs kristna som fanatiker och verklighetsfrämmande personer. Inom vården ser vi exempelvis hur barnmorskor nekas tjänst om de vägrar utföra aborter. En person med kallelse att värna om livet motarbetas effektivt och målmedvetet. Inget utrymme ska ges åt den som inte anpassar sig efter samhällets för tillfället rådande värderingar.

Det är också tragiskt att se händelseutvecklingen inom pingströrelsen. En pastor blir av med sin tjänst då han aktualiserar omvändelsebudskapet och använder det tabubelagda uttrycket "omvändelseterapi". Höga politiker hotade med indragna statsbidrag och pingstförsamlingens ledning backade inte upp förkunnaren. Istället blev han arbetsbefriad och utesluten ur pastorernas nätverk.

Något ännu mer anmärkningsvärt är att läsa om och lyssna till Rörstrandskyrkans föreståndare som i sin förkunnelse anpassar bibelns budskap till den ut-

veckling hbtq-rörelsen tvingat fram som standard i många kyrkor. Här har vi ett typexempel på hur man lägger liberala värderingar på aposteln Paulus brev till Romarna. Pingstförsamlingen i Rörstrandskyrkan är Sveriges största, och normgivande för hela rörelsen. Här har många förkunnare profeterat och varnat för den utveckling vi idag ser drabba vårt land – och nu även den egna församlingen – när det gäller det moraliska förfallet bland annat.

Budskapet anpassas för att kunna möta varandra i mänskligt samförstånd, en slags medelväg till gemenskap utan omvändelse. Det är som att gå i dialog med djävulen själv, han som sa till Eva: "Inte har väl Gud sagt?" Citerar här ur Gunnar Nilssons förkunnelse från församlingens bibeldagar under allhelgonahelgen:

Därför kan man inte säga att den och den profeten var påverkad av sin samtid, utan framförallt var de påverkade och ingivna av Herren själv vad som skulle förkunnas och vad som skulle nedtecknas. Det är väldigt viktigt att förstå att det var inga mänskliga påfund. Det var inte besmittat av någon tankevärld eller lagtrådom man levde i utan det var det gudomliga ljuset som lyste genom Guds tjänare, både i Gamla och Nya testamentet. Därför är det viktigt att förstå att oavsett vad som står i Ordet så är det Gud som ingett det. Det finns ingen anledning att tvivla och lägga in andra innebörder och tycka det att "Paulus skrev så här men menade säkert något annat".

Ta varning av liberalismen som vill luckra upp bibelordet med mänskliga värderingar. Håll fast vid vad Guds ord säger!

Enligt bibeln är alla människor syndare och saknar Guds härlighet. Alla är för-lorade. Det var därför Jesus blev sänd hit till jorden. Om det hade funnits någon annan väg till räddning än omvändelse från synden, så hade inte Jesus behövt komma. Nu är det dock så att hela mänskligheten lever under en tung börda av synd som leder till fördömdelse och förtappelse. Då är det så fantastiskt att få förmedla budskapet om Jesus, att var och en som tror på honom ska bli frälst! Vad krävs då? Omvändelse! För varje människa handlar det om att vända om till Jesus och få syndernas förlåtelse.

Vi kan tycka att det låter bra för misslyckade människor som lever under olika beroenden eller i svår misär. Med de som drabbats på det sättet är vare sig mer eller mindre syndare än oss alla. Då Petrus predikade på pingstdagen i Jerusalem så står det att åhörarskaran bestod av fromma, judiska män. Det var inte rövare eller busar utan respekterade människor med många goda sidor att lyfta fram. De befann sig i Jerusalem då Anden föll över apostlarna och församlingen.

Då Petrus, fylld av helig Ande, talar till dem så står det att något högg till i deras inre, de fick ett styng i sina hjärtan. Man kan fråga sig vad de hade gjort för ont? Förmodligen ingenting, men det är inte heller där fokus ska ligga. Överbevisningen låg i att de blev medvetna om att de var syndare! Som ett resultat ropar de ut sin nöd: "Bröder, vad ska vi göra?" Svaret kom direkt: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna."

Det finns ingen annan kraft än den helige Ande som kan överbevisa människan om synd. Ingen filosofi, ingen lära eller något handlingsprogram. Vi kan påverka mycket med hjälp av professionella talare och musiker, men utan den helige Ande blir allt vi gör fruktlöst.

Om Petrus istället för att vara så konsekvent i sin förkunnelse hade inbjudit till samtal för att komma fram till en lösning som kunde passa och välkomna alla på sina egna villkor, vad hade vi då fått för resultat? Kanske en folkkyrka med traditioner och ritualer, men ingen befrielse från synden.

Världen vill få oss att tappa frimodigheten och anpassa budskapet. Jesus förberedde sina lärjungar på vad som väntade: "Ni ska bli hatade av alla för mitt namns skull." Men lyft blicken och se framåt. Det är värt priset att få erbjuda människor det bästa som finns, nämligen att få lära känna Jesus och få evigt liv som en gåva. Alternativet är tragiskt och leder till evigt mörker. Jesaja beskriver det så här:

"Dödsriket tackar dig inte, döden prisar dig inte. De som far ner i graven hoppas inte på din trofasthet."

Jesus däremot ger liv:

"Den som lever, den som lever tackar dig, så som jag för idag. Herren ska frälsa mig, och vi ska spela mina sånger i alla våra livsdagar i Herrens hus" (Jes 38:18-20).

MIDNATTSROPET

Maranata! - Du och Herren kom!

För gåvor till tidningen

Pg: 44 10 05-6

Swish: 123 155 1571

Guds- folket

Text: Arne Imsen (1974)

Det judiska folket var i babylonisk fångenskap i sjuttio år. Det var ett enat folk som levde under deportationens ok som främlingar i ett jätterike.

Till en början omärkligt men efter hand alltmer, inträffade något som brutalt splittrade folket i två grupper. Många vände sig bort från sitt enkla livsmönster, som var en frukt av deras tro. I stället skaffade man sig en ny livsgrund, komfortabel och materiellt rik, i det babyloniska välfärdssamhället.

Men det fanns några som behöll den vision som Gud gett dem. Det fanns några som höll sig avskilda och opåverkade och inte rubbades i sin fasta tro. Det fanns några som väntade på att Gud åter skulle kalla dem.

Efter sjuttio år talar Gud. Han kallar sitt folk att återvända till sitt hemland och bygga upp det som blivit nedtrampat och förstört, och att bygga ett tempel och vara hans folk på den plats, som är deras.

Men vilka är det som hör den klara orden om att återvända hem? Det är inte välfärdsfolket, de som sålt sin vision för att vinna andra fördelar.

Det är det avskilda folket, de som hela tiden haft blicken riktad mot det som gällt för dem i alla tider och alla sammanhang: att Gud är med sitt folk och att han ser till dem i prövningens tid och att när tiden är inne så ljuder hans röst. Är vi då beredda så lyssnar vi. Lyssnar vi inte måste Gud tillgripa andra metoder.

Esters bok handlar om ett folk som är livshotat och som genom olika anslag är nära att utrotas. Det är inga tillfälligheter att så sker, det är en intelligent komplott för att driva ett folk att lämna jorden i djupaste förödmjukelse och förnedring.

Men bland folket finns några nyckelpersoner. De är inte många. Men de för folket till räddning. Folket fördes bort och var i babylonisk fångenskap i 70 år. När de sjuttio åren var gångna återvände en skara till Israel och Jerusalem. Men det var ingen stor skara, därför

att de flesta judar i den andra generationen av de deporterade var assimilerade i Babylon. När Koresediktet ljöd om att judarna fick återvända till Jerusalem, fick det inget bifall bland de assimilerade.

Vi läser om den väldiga hänförelse som återtagets startade med. Det var en inspirerad stämning och entusiasm bland dem, det ser vi i de psalmer som nedtecknades. Så här tonar psalm 126:

"När Herren åter upprättade Sion, då voro vi som drömmande. Då blev vår mun uppfylld med löje och vår tunga med jubel, då sade man bland hedningarna: Herren har gjort stora ting med oss, däröver voro vi glada, Herre, upprätta oss igen, såsom du återför bäckarna i Sydlandet. De som så med tårar skola skörda med jubel. De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde, de komma åter med jubel och bära sina kärvar."

De återvändande drog hem till Jerusalem och de heliga platserna. Där mötte de förödelse och spillrorna av ett nedrivet tempel. Men Gud hade gett dem en vision och de såg framför sig hur dessa platser skulle renas, husen byggas upp och murar resas. Ty det folk som Gud hade kallat skulle på nytt bli ett heligt och för Gud avskilt folk. Det här var en entusiasm som främst grep de äldre, därför att de hade nära och personliga kontakter med hemlandet, med de heliga platserna och med gudstjänsten på israeliskt område.

När de första åtgärderna för återuppbyggnadsarbetet var gjorda, höll man en högtidsfest. Då hade inga överväldigande ting utträttats. Men de gamla såg och upplevde det som formades, på ett särskilt sätt, därför att de hade sett hur det en gång var.

Den här situationen åskådliggörs utomordentligt i Esra 3:11-13:

"Och de sjöngo under lov och tack till Herren, därför att han är god och därför att hans nåd varar evinnerligen över Israel. Och allt folket jublade högt till Herrens lov, därför att grunden till Herrens hus var lagd. Men många av prästerna och leviterna och huvudmännen för familjerna, de gamle, som hade sett det förra huset, gråto högljutt, när de sågo grunden läggas till detta hus, många åter jublade och voro så glada, att de ropade med hög röst. Och man kunde icke

skilja mellan det högljudda, glada jubelropet och folkets högljudda gråt, ty folket ropade så högt, att ljudet därav hördes vida omkring."

Det här folket som återvände till hemlandet, de hade kampanda och segerförvisning och en disciplin av helt särskilt slag. Vi läser i Esra om prövningar som de fick genomgå och att det kom en period när arbetet på templet stod stilla i femton år.

Men när profeternas röster ljuder, så går de åter till arbetet. Och det visar sig att det här folket är redo att offra allt för att tjäna Gud. Man är redo att ge allt för sin tro, för sitt folk och för återuppbyggnaden av de heliga platserna. De assimilerade, de som sugits upp av Babylon och den kultur som det representerade, de hade helt andra erfarenheter. De hade fångats i materialism, och de hade hittat en komfortabel livsstil som de inte ville förlora. De kunde inte tänka sig att återvända till hemlandet för att bli nybyggare, därför att här i främmande land hade de skaffat sig en grund och en framtid, för dem fanns ingen ny början.

Men tiderna förändrades och så skedde också för dessa kvarstannade judar. Det kom andra regenter och det blev andra edikt och påbud. Det blev svårigheter av helt oväntat slag.

Vi möter här en helt annan ande. Någoting oerhört hade inträffat, någoting som nästan helt och hållet förändrat ett folks umgänge med Gud.

Det finns någoting förseglat över Esters bok. Gud nämns inte en enda gång. Det tillbedjande gudsfolket är borta. Kvar är de som fångats av det babyloniska rikets härlighet och assimilerats. Esters bok vittnar om en helt annan ande och många ting tyder på att det babyloniska rikets väsen, världsríkets väsen, hade blivit så ett med det här folket att det bara återstod några små reminiscenser, bara några kvardröjande detaljer utav fädernas Gud.

Men Gud vill väcka upp. Han vill förnya och vederkvicka och stärka. Han vill väcka till liv så att hans folk inte blir missmodiga och i missmod låter arbetet på Guds verk ligga nere. Gud vill förnya de gamla, som sett grunden

läggas. Han vill ge dem vision så att de förstår att det inte bara är grunden som skall läggas. Hela huset skall föras upp, och murarna skall återställas. Gud söker också de ljumma, men där i de ljumma kretsarna är läget annorlunda. Där kan inte Gud tala till öppna hjärtan. Men också där finns nyckelpersoner. De har inte mycket av den ursprungliga gudstron, men det finns en anknytningspunkt som Gud kan använda sig av.

Gud tillåter inte att hans planer slås sönder. Gud tillåter inte att fienderna triumferar. Ty det är inte din och min ära det gäller och det är inte människors ära det gäller. Det är fråga om Guds ära och han kommer själv att se till att det han har sagt, det kommer att ske, att det sker så som han har sagt med sitt eget folk, och att det går som han har sagt med de världsríken som reser sig upp emot Guds verk.

I Persien fanns det några nyckelpersoner som hade fått nyckelplatser utan någon som helst egen förtjänst. Här möter vi Ester. Hon hade inte gjort någoting för att få den plats hon hade vid konungens sida, utan alla de ting som förde henne dit fick hon som gåvor i födseln.

Här möter vi även Mordokai, som är Esters farbror och fosterfar. Han är en mänsklig man. Han hade sin plats i konungens port och där tjänade han troget. Han blev en dag vittne till att två av konungens statsråd hade planer på att lägga hand på konungen. Han rapporterade det här lojalt till Ester, som då var drottning, och hon framförde det här till konungen. Resultatet blev att hotet från hovmännen undanröjdes. De två männen Bigetas och Teres, röjdes ur vägen, de upphängdes på trä, eftersom man fann att det som Mordokai vittnat om, var sant.

Vi ser att Mordokai skötte sin tjänst lojalt. Han invecklade sig aldrig i någon spion- eller agentverksamhet eller något slag av uppviglande verksamhet. Här möter vi ett drag som gått i arv från den miljö som han växte upp i. Han hade lärt av sina fäder att alltid vara lojal. Av dem hade han också lärt sig något annat. Det var att aldrig böja knä eller tillbedja någon människa.

Därför var Mordokai lojal så länge han såg att det var rätt. Men när det utfärdades ett edikt om att alla skulle tillbedja konungens närmaste man Haman, då sade han nej.

Det här läser vi i Ester 3:2-4:

"Och alla konungens tjänare, som voro i konungens port, böjde knä och föllo ned för Haman, ty så hade konungen bjudit om honom. Men Mordokai böjde icke knä och föll icke ned för honom. Då sade konungens tjänare, som voro i konungens port, till Mordokai: Varför överträder du konungens bud? Och när de dag efter dag hade sagt så till honom, utan att han lyssnade till dem, berättade de det för Haman för att se, om Mordokais förklaring skulle få gälla: ty han hade berättat för dem att han var jude."

Här ser vi att någonting skett som tvingat fram ett avgörande. Mordokai protesterade och följde sin övertygelse, sin tro. Han vägrade tillbedja någon annan än Gud, och för den tron och den ståndpunkten var han redo att offra sin tjänst. Men inte bara sin tjänst utan också sitt liv. Vi ser här någonting som fanns inuti, någonting som han bar inombords. I det avgörande ögonblicket, markerade detta en skiljemur mellan honom och människorna omkring honom, och det var hans tro på Gud. Han levde i en sekulariserad miljö, och han var själv sekulariserad, men här visade det sig var han hade sin förtröstan och sin tro, att den fanns där och den var avgörande.

Det kommer en kallelsens provotid för de brinnande. Den kommer ingen undan. Det kommer också en kallelsens provotid för de ljumma och för de sekulariserade. Han ställer dem inför avgöranden, och tvingar dem till beslut och handling, därför att han har omsorg om var och en och därför att han vill frälsa varje människa från det som binder och hindrar.

Det kommer en sådan. uppgörelse. Vi läser i Ester 3:8-13 om hur hela kolonin i Persien hamnar i en krissituation:

"Och Haman sade till konung Ahasveros: Här finns ett folk, som

bor kringspritt och förstrött bland de andra folken i ditt rikets alla hövdingdömen. Deras lagar äro olika alla andra folks, och de göra icke efter konungens lagar, därför är det icke konungen värdigt att låta dem vara. Om det så täckes konungen, må fördenskull en skrivelse utfärdas, att man skall förgöra dem. Tio tusen talenter silver skall jag då kunna väga upp åt tjänstemännen till att läggas in i konungens skattkamrar. Då tog konungen ringen av sin hand och gav den åt agatiten Haman, Hammedatas son, judarnas ovän. Därefter sade konungen till Haman: Silvret vare dig skänkt, och med folket må du göra, såsom du finner för gott. Så blevo då konungens sekreterare tillkallade på trettonde dagen i första månaden, och en skrivelse, alldeles sådan som Haman ville, utfärdades till konungens satraper och till ståthållarna över de särskilda hövdingdömena och till furstarna över de särskilda folken, till vart hövdingdöme med dess skrift och till vart folk på dess tungomål. I konung Ahasveros namn utfärdades skrивelsen, och den beseglades med konungens ring. Sedan kringsändes med ilbud brev till alla konungens hövdingdömen att man skulle utrota, dräpa och förgöra judarna, både unga och gamla, både barn och kvinnor, alla på en och samma dag, nämligen på trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar, varvid också deras ägodelar såsom byte skulle givas till plundring."

Vi kastas ständigt in i nya situationer, svårigheter och problem. Vi möter kamp och nöd och vända. Då är det viktigt att vi förstår vilka möjligheter att tjäna Gud vi har, när den ena eller andra svårigheten kommer. Då gäller det att inte bli bedragen och falla i missmod och förskräckelse eller att hamna i fruktan, utan då gäller det att gå inför Gud, så att han får ge oss svaret och lösningen och stärka oss.

Det var det man gjorde, när det här ohyggliga påbudet kom till kännedom i kolonin. Man gick inför Gud i åkallan

och bön. Folket mötte den här situationen med ett radikalt och riktigt svar. När påbudet gick från provins till provins, gick folket in i bön.

Ibland känner vi oss utlämnade. Vi tror att vi är på en olycksväg, när det i själva verket är så, att Gud vill föra oss in i en djupare gemenskap med honom, när han vill lära oss att förtrösta på honom och vända oss till honom i bön.

Men den kamp som vi är införsatta i är inte i första hand en kamp för vår existens här på jorden. Den gäller inte i första hand vår komfort eller vårt livsutrymme, utan det är en kamp mot onskans andemakter. Vad vi var och en måste nå fram till, det är en fridlyst plats inom oss, dit dessa makter inte kan nå.

När Mordokai fick veta vilka åtgärder konungen vidtagit, rev han sönder sina kläder. Men inte nog med det:

"När Mordokai fick veta allt vad som skett, rev han sönder sina kläder och klädde sig i säck och aska och gick så ut i staden och uppgav högljudda och bittra klagorop. Och han begav sig till konungens port och stannade framför den, ty in i konungens port fick ingen komma, som var klädd i sorgedräkt" (Est 4:1).

Vi har en bekännelse, och vi säger oss ha en strävan efter gudomliga realiteter. Men är vi inte beredda att visa prov på ödmjukhet, är vi inte redo att gå in i förödmjukelse, då är vi inte heller särskilt uppriktiga i vårt sökande efter Gud. Mordokai rev sönder sina kläder inför folket. Så gick han ut i staden avklädd den yttre värdigheten. Där gick han som ett levande vittnesbörd att han sörjde. Han sörjde inför Gud.

Vad Gud vill åstadkomma i oss är någonting mycket djupare än den yttre bekännelsen. Han nöjer sig inte med, att vi den ena dagen talar till honom och lovsjunger och gläds i tacksägelse, men nästa dag är Andens motståndare. Han vill ge oss ett heligt allvar i våra hjärtan, så att vi klarar de prövningar vi möter och så att vi ser sammanhanget vi befinner oss i. Det är inte

våra egna personliga önskemål vi skall se på, utan det gäller Guds folk, församlingen.

Vi måste se det som är församlingens framtid. Gud har gett oss sitt profetiska ord, och vi har tagit del av det. Vi vet att församlingen kan snärjas i världsväsendet och sugas upp av världsordningen. Vi ser omkring oss idag en stor mängd ljumma kristna. Vi ser att huvudparten av kristenheten har fångats upp av världen, och skaffat sig ett världsligt tänkande och ett världsligt livsmönster.

Men Gud har gett oss en väg in i kraften och elden. Han har gett oss vapen att väcka upp de sovande och de ljumma.

Mordokais reaktion startade en kedje-
everkan. När påbudet gick ut bland de andra judarna solidariserade de sig med Mordokai. Men nu gällde det inte bara solidaritet. Det gällde inte bara livsutrymme. Det gällde liv eller död.

"Och i vart hövdingadöme, dit konungens befallning och påbud kom, blev det stor sorg bland judarna, och de fastade, gråto och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska" (Est 4:3).

Mordokai hade startat en intensiv böne-
kampanj. Och när det här sker, att Guds folk börjar bedja, ropa och åkal-
la, då följer verkningar. Då tar Gud de redskap han kan använda, och då visar det sig att lite varstans finns det anony-
ma troende, sådana som inte så frimodigt eller öppet har bekänt att de tror på Jesus och lever för Jesus. Det finns nyckelpersoner i varje sammanhang, och när konfrontationen kommer, tvingar den fram dessa människor till avgörande och ställningstagande.

Så står då plötsligt drottning Ester inför detta avgörande, inför avgörandet om sin egen identitet, sin egen härstamning, och vem hon som människa tjänar, och vad den tro som hon bär inom sig egentligen innebär.

Hon får höra om Mordokais öppna sorg inför folket och hur han klätt sig i säck och aska. Och vi läser några verser i Ester 4:4-14:

"När nu Esters tjänarinnor och hovmän kommo och berättade detta för henne, blev drottningen högeligen förskräckt, och hon skickade ut kläder till Mordokai, för att man skulle kläda honom i dem och taga av honom sorgdräkten; men han tog icke emot dem. Då kallade Ester till sig Hatak, en av de hovmän som konungen hade anställt i hennes tjänst, och bjöd honom att gå till Mordokai, för att få veta vad som var på färde, och varför han gjorde så. När då Hatak

skall nog hjälp och räddning beredas judarna från något annat håll, men du och din faders hus, I skolen förgöras. Vem vet, om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig värdighet?"

I den stunden träder drottning Ester fram ur den anonymitet som hon hade tagit sig, när det inte fanns någon kompromiss kvar längre, utan bara två möjligheter. Antingen följa sin inre övertygelse eller ge vika för omgivningens tryck.

Vi har ansvar inte bara för vår egen frälsning. Vi har ansvar också för människor omkring oss.

"Då lät Ester giva Mordokai detta svar: Gå åstad och församl alla ju-

dar, som finnas i Susan, och hållen fasta för mig. I skolen icke äta eller dricka något under tre dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tärnor vill ock sammanlunda fasta, därefter vill jag gå in till konungen, fastän det är emot lagen. Och skall jag gå förlorad, så må det ske" (Est 4:16).

Vi har ansvar inte bara för vår egen frälsning. Vi har ansvar också för människor omkring oss. Frågan är om det finns stunder då vi utlämnar våra syskon för att klara vårt eget skinn? Finns det ögonblick när vi sviker då vi borde vara trogna? Gud vill ta oss hem allihop. Och han prövar och väcker oss genom att sätta oss i situationer där vi måste ta ställning. Han sänder någonting i vår väg som är nödvändigt för att hålla oss vakna så att vi inte går under för den världsande som opererar i tiden; utan fullgör uppgiften som hans vittnen, Guds vittnen på jorden och som skapar historia.

Varenda en av oss är en nyckelperson. Gud har placerat dig på en plats och i ett sammanhang. Han har satt dig att fungera bland ett antal människor och att arbeta och tjäna inför ett antal människor. Sviker du, så sviker du inte bara dig själv, utan du sviker många människor. Sviker du, går ett svekets rop ut till människor. Tjänar vi och följer Guds plan, öppnar vi himmelen inte bara för oss själva, men också för många andra.

kom ut till Mordokai på den öppna platsen i staden framför konungens port, berättade Mordokai för honom allt vad som hade hänt honom och uppgav beloppet av den penningssumma som Haman hade lovat väga upp till konungens skattkamarar, för att han skulle få förgöra judarna. Och en avskrift av det skrivna påbud som hade blivit utfärdat i Susan om att de skulle utrotas lämnade han honom ock, för att han skulle visa Ester den och berätta allt för henne och ålägga henne att gå in till konungen och bedja honom om misskund och söka nåd hos honom för sitt folk. Och Hatak kom och berättade för Ester, vad Mordokai hade sagt. Då bjöd Ester Hatak att gå till Mordokai och säga: Alla konungens tjänare och folket i konungens hövdingdömen vet, att om någon, vare sig man eller kvinna, går in till konungen på den inre gården utan att vara kallad, så gäller för var och en samma lag: att han skall dödas, såframt icke konungen räcker ut mot honom den gyllne spiran till tecken på att han får leva. Men jag har icke på trettio dagar varit kallad att komma till konungen. När man nu berättade för Mordokai, vad Ester hade sagt, sade Mordokai, att man skulle giva Ester detta svar: Tänk icke, att du ensam bland alla judar skall slippa undan, därför att du är i konungens hus. Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle, så

- Så den goda säden

Vittnesbörd av Annie Pedersén

Jag brukar gå ut och vittna om Jesus och sjunga. I år blev det på en plats där jag inte hade varit förut, och jag hade inte haft en tanke på att åka dit förut om åren. Platsen heter Urkult och ligger i Näsåker i Ångermanland. Det var jättemycket folk där.

Först demonstrerade jag mot Pride, vilket jag också gjorde 2019. Då var vi flera stycken, men i år blev jag ensam. Jag satt och sjöng i Sollefteå, och det var faktiskt väldigt tacksamt och jag kände att det var öppet för evangelium och mottagligt. När jag sedan hade demonstrerat med mina två skyltar gick jag till Stadsparken, och där kom det ett par som jag kom i samtal med och de skulle till Urkult. Jag åkte också dit och fick uppleva hur det blev konfrontation mellan ljus och mörker. Det var så mycket

ockultism där. Men jag satt där och sjöng om Jesus och erfor att det fanns människor som tog emot; upplevde att de visade det på olika sätt.

Det finns en sång som handlar om att vårt liv är en sådd här i tiden. Jag fick den till mig väldigt speciellt. Det var en dag då jag satt och sorterade fröpåsar för att se vilket år det stod på påsarna. När jag så höll på med fröerna så började jag plötsligt att gråta, och då kom den här sången till mig –*en sådd är vårt liv här i tiden, och en gång skall inbärgning ske*. Då tänkte jag, vad är det för sådd vi sår? Vi vill ju så den goda säden, men vi får tänka på vad vi sår. Det är så mycket sådd idag, och där på Urkult, det var ju en sådd som såddes där också, men jag fick vara där och så den goda säden.

Annie Pedersén besökte församlingens bibeldagar i Långshyttan. Trots sina 84 år fyllda är hon fortfarande aktivt ute och evangeliserar genom sång och musik.

*En sådd är vårt liv här i tiden
Och en gång skall inbärgning ske.
När arbetets dag är förliden
Den mognande skörden vi se.
/:Det verk som är utfört för Jesus.
Det skall evigt bestå inför Gud.
Hans namn vare ära, det håller
Att leva och dö på hans bud:/*

*Det är endast nåd att få giva
Sitt liv uti Frälsarens hand.
Det är endast nåd att få bli
Ett redskap i Mästarens hand.
/:Att trygg i hans omsorg få vara
Hur än allting förändras på jord.
Och troget hans budskap förklara
Och bringa försoningens ord:/*

*När skaran går in uti staden
Och jubel och lovsång man hör,
Då vill jag stå med uti raden,
Instämma i änglarnas kör.
/:Då bringa vi Jesus all ära
Som har köpt oss åt Gud med sitt blod.
Tillsammans med nära och kära
Som tjänat hans rikssak på jord:/*

- Kom till Jesus!

Vittnesbörd av Gertrud Karlsson

Om man ska göra någonting för Jesus, då måste man bedja att man får vara brinnande, annars så går det inte. Jag har hållit på och delat traktater i många år nu, och traktaten som jag har nu heter 'Kom till Jesus', så står det bara. Då är det så här att man får aldrig lyssna till människoröster om man ska göra något för Jesus, för då är det alltid någon som vill hindra en.

Det var en person som sa till mig för ett tag sen att "inte kan du väl gå och dela ut sådana där traktater, folk vet ju inte var de ska gå". "Vet de inte var de ska gå, svarade jag, det är ju till Jesus som de ska gå."

Det är ingen adress på traktaterna men det står ju – Kom till Jesus. Människan måste få längtan att få komma till Jesus först. Sedan tror jag att Jesus leder var och en som lyssnar och är längtande i sitt hjärta. Men människan måste först komma till honom

Jag går ofta ut så här och känner att jag har fått en uppgift. Går jag inte ut några dagar i veckan, ja då mår jag inte bra. Jag måste få komma ut med traktaterna, och det vill jag kunna göra så länge jag orkar att gå, och sedan får jag lägga ner det. Då har jag gjort det jag skulle med dessa traktater.

Då jag några gånger i veckan åker till Åkermynatan centrum hemma i Järfälla, sätter jag ofta upp traktater på en anslagstavla där. Ibland hänger traktaterna kvar en vecka eller två, men

ibland rivs de ner på en dag, men då är jag snart där och sätter upp nya. Vid ett tillfälle i somras när jag stod där och satte upp en traktat, kände jag att det var någon bakom mig. Där stod en gammal man, och han sa:

-Åh, är det du som går och sätter upp de här traktaterna? Du förstår, jag går förbi här när jag går och handlar, och så har den där traktaten talat till mig,

sa han. Som barn bodde jag på en stor gård och min mamma och pappa var frälsta.

Åh, tänkte jag och blev så glad och upplyft, tänk att det är någon som ser de här traktaterna.

Om vi är unga eller äldre, så måste vi brinna för det vi gör, och låt ingen hindra dig i det du ska göra; i det du ska göra för Jesus här på jorden.

Gertrud Karlsson är en flitig evangelist som ofta rör sig ute bland människor för att dela traktater. Här syns hon sätta upp en inbjudan till Jesus på en anslagstavla i Långshyttan.

Bibeltolkning

Text: Yngve Stenfelt

Hur skall man tolka Bibeln och skall Bibeln över huvud taget tolkas? Det första måste vara: Läs som det står! Och vi brukar med all rätt tillägga, "och du får som det står".

Så kommer vi in på begreppet *tolka*. Det är det vanliga mänskliga begreppet. Bibeln talar om att utlägga/uttyda! Skillnaden finns redan här, då tolka är vårt sätt att närma oss Guds Ord, medan utlägga är Guds sätt att visa på och förtydliga för oss ofta oförnuftiga människor vad Ordet menar och säger. Om vi talar om det profetiska ORDET, så säger Bibeln klart och tydligt att det inte kan utläggas av någon människas egen kraft.

"Men det mån I framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas. Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan därigenom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem

från Gud" (2 Pet 1:20-21).

Lägg märke till ordet *kraft*. Ingen människas egen kraft. För att utlägga på ett riktigt sätt är vi beroende av den Helige Ande. Samma Ande som dem som drivna av Gud var besjälade av när de skrev ner Ordet. Här möter oss en underbar samklang mellan den *nedskrivande* och den *läsande/utläggande*. Här elimineras feltolkningar då det är samme Ande som behärskar båda. Helt underbart!

Det är just detta faktum Jesus berör när han rättar sadducéerna i Matteus 22:29: Jesus svarade och sade

till dem: "I faren vilse, ty I förstån icke skrifterna, ej heller Guds kraft."

Tänk att man kan missa änglar, till och med under uppståndelsen, i en oförståndig tolkning av Skriften. Så var det för sadducéerna. Ännu mer tragiskt var det för dem Bibeln kallar skriftlärd, där de ofta hade en korrekt tolkning men saknade förmågan att förhålla sig till den. De visste så väl att Messias skulle födas i Betlehem, men var inte där när det skedde.

Fariséerna och de skriftlärd knyts oftast samman i

Skriften. När de speglade sig i Ordet var de blinda på ett fruktansvärt sätt. De såg grandet i sin broders öga men inte bjälken i sitt eget öga. Du blinde farisé, sade Jesus.

Må Gud få smörja våra ögon så vi blir varse vår egen brist men också får en ostörd blick på

Jesus! Annars går oss händelserna förbi och vi står där självbedragna.

Vår tids bibeltolkning är en katastrof! Man tolkar in tidsandans urvattnade begreppsvärld i Bibelns budskap och tror att utbildning är svaret på allt vi möter. Långa pastorsutbildningar, där lovande Guds tjänare berövas tron på Bibelns auktoritet, formas i samma form och förlorar sin originalitet. Kommer ut vingklippta, jordbundna utan möjlighet att lyfta vare sig själva eller lyfta andra till trons höjder genom förkunnelse av Bibelns

Bröder, jag vill påminna er om evangeliet som jag predikade för er, som ni tog emot och som ni står fasta i. Genom evangeliet blir ni frälsta, om ni håller fast vid ordet som jag förkunnade. Annars var det ingen mening med att ni kom till tro.

Jag förde vidare till er det allra viktigaste, vad jag själv har tagit emot: att Kristus dog för våra synder enligt Skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt Skrifterna (1 Kor 15:1-4).

sanningar. Pingstväckelsens pionjärer varnade för detta, Maranata likaså. Hur annorlunda var det inte med den frimodighet vi möter i urkristen tid. Att vara tillsammans med Jesus är lösningen!

"När de sågo Petrus och Johannes vara så frimodiga och förnummo att de voro olärda män ur folket, förundrade de sig. Men så kände de igen dem och påminde sig att de hade varit med Jesus" (Apg 4:3).

Vi har ett underbart exempel på sann bibelutläggning/uttydning i Lukas 24:25-32, när Jesus vandrar tillsammans med Emmausvandrarerna efter sin uppståndelse. Ingen kan utlägga Skriften som han! Det ger ett brinnande hjärta!

Då sade han till dem: »O, huru oförståndiga ären I icke och tröghjärtade till att tro på allt vad profeterna hava talat! Måste icke Messias lida detta, för att så ingå i sin härlighet?» Och han begynte att genomgå Moses och alla profeterna och uttydde för dem vad som i alla skrifterna var sagt

om honom.

När de nu nalkades byn dit de voro på väg, ställde han sig som om han ville gå vidare. Men de nödgade honom och sade: »Bliv kvar hos oss, ty det lider mot aftonen, och dagen nalkas redan sitt slut.» Då gick han ditin och stannade kvar hos dem. Och när han nu låg till bords med dem, tog han brödet och välsignade och bröt det och räckte åt dem. Därvid öppnades deras ögon, så att de kände igen honom. Men då försvann han ur deras åsyn. Och de sade till varandra: »Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss?»

Lite senare när Jesus möter sina lärjungar får vi en mäktig inblick i Skrifternas betydelse för förståelse av händelserna, då Jesus öppnade deras sinnen så de förstod Skrifterna. Att Jesus får öppna våra sinnen är A och O i denna förståelse.

Och han sade till dem: »Det är såsom jag sade till eder, medan jag ännu var bland eder, att allt måste fullbordas, som är skrivet om mig i Moses' lag och hos

profeterna och i psalmerna.» Därefter öppnade han deras sinnen, så att de förstodo skrifterna. Och han sade till dem: »Det är så skrivet, att Messias skulle lida och på tredje dagen uppstå från de döda, och att bättring till syndernas förlåtelse i hans namn skulle predikas bland alla folk, och först i Jerusalem. I kunnen vittna härom. Och se, jag vill sända till eder vad min Fader har utlovat. Men I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från höjden bliven beklädda med kraft.»

Det finns två ting som går hand i hand, ja, som är intimt förknippade med varandra - bönen och ordets tjänst. Det är denna urkristna kombination, bönen och Ordet, som är så nödvändig i vår tjänst för Gud.

"Vi skola då helt få ägna oss åt bönen och åt ordets tjänst" (Apg 4:4).

Tänk om man i ett kontrakt eller ett testamente skulle tillämpa samma tolkningsmetod som nu florerar. Det är ju otänkbart! Vad skrivet står

är det som gäller! I den tolkning man förfäktar idag nämns ofta att det var för den tiden. Och så stryker man bort ordet synd som är så extremt ofta förekommande i Bibeln och ersätter det med vår tids trivialiteter. Ingen omvändelse behövs, ingen sinnesändring, ingen bättring - du får vara som du är! Detta falska evangelium skall så ge intryck av kärlek. Och så glömmar man att det är sanningen som frigör och att kärleken har sin glädje i sanningen! Jesus sa: Förundra dig icke över att jag sade dig att I måsten födas på nytt (Joh 3:7).

Det frälsande evangeliet är Bibelns budskap om Jesus. Låt oss vara öppna för korrigering av den levande uppståndne Jesus genom att vara tillsammans med honom i bönen och Ordet. De ord han har talat är Ande och liv! Låt oss kämpa för den tro som en gång för alla blivit meddelad åt de heliga!

Jesus dog *en gång* för alla

Vittnesbörd av Ingegerd Fredriksson

Frid allesammans. Vi har ju flyttat till Siljansnäs och där har vi en loppis. En dag när jag var där så kom det in en kvinna som sa: "Har ni sett i Världen idag, så fantastiskt, de har hittat några kvigor i USA som de ska ha till rening i Jerusalem." Jag blev helt förstummad, och tänkte, vad är det här? Jag bad till Jesus när jag kom hem, för jag måste få hjälp att förstå det här. Det kom ett ord till mig: *en gång*. Han gick in i det allra heligaste en gång och det ska inte vara någon rening en gång till. Jag påmindes om bibelordet från Hebreerbrevet 9:

Men nu har Kristus trätt fram som överstepräst för det goda som skall komma. Han har gått genom det större och fullkomligare tält som inte är gjort av människohand, det vill säga inte tillhör denna världen. Och med sitt eget blod, inte med blod av bockar och kalvar, har han en gång för alla trätt in i helgedomen och vunnit befrielse åt oss för evigt. Om nu blod av bockar och tjurar och stänk av askan från en kviga helgar de orena så att de blir rena i yttre mening ...

Det var alltså det kvinnan på loppisen menade.

...hur mycket mer måste då inte blodet från Kristus, som i kraft av evig ande har framburit sig själv som ett felfritt offer åt Gud, rena våra samveten från döda gärningar så att vi kan tjäna den levande Guden.

Därför är det ett nytt förbund som

Kristus förmedlar, för att de kallade skall få det utlovade eviga arvet, sedan han dött för att befria dem från överträdelserna under det förra förbundet. När ett testamente föreligger måste det ju styrkas att den som har skrivit det är död; testamentet blir giltigt först efter dödsfallet och har ingen verkan så länge dess upphovsman lever. Därför kunde inte heller det förra förbundet instiftas utan blod. När Mose hade läst upp alla lagens bud för hela folket tog han blod från kalvar och bockar tillsammans med vatten och röd ull och isop och stänkte det på själva boken och på allt folket och sade: *Med detta blod bekräftas det förbund som Gud har fastställt för er*. Likaså stänkte han blod på tältet och alla gudstjänstföremålen. Ja, enligt lagen renas nästan allting med blod, och utan att blod utgjuts ges ingen förlåtelse.

Avbilderna av det som är i himlen måste alltså renas med sådana medel. Men de himmelska tingen själva kräver bättre offer. Ty Kristus gick inte in i en helgedom som var byggd av människohand och bara en bild av den verkliga. Han gick in i själva himlen för att nu träda fram inför Gud med vår sak. Och han gjorde det inte för att offra sig många gånger, så som översteprästen varje år går in i helgedomen med blod som inte är hans eget. Då hade han måst lida många gånger alltifrån världens skapelse. Men nu har han trätt

fram, en gång för alla, vid tidens slut, för att utplåna synden genom att offra sig själv. Och liksom det är människans lott att en gång dö och sedan dömas, så har Kristus en gång offrats för att lyfta bort mångas synder och skall uppenbara sig en andra gång, och då inte för syndens skull utan för att rädda dem som väntar på honom (Heb 9:11-28).

Ja, ni förstår att jag blev glad när jag läste detta fantastiska bibelord. Jag vill dela det med er, för att jag kände att vi har något bättre att stå på; inte att vi ska bli som Israel, utan att vi får stå på Ordet – Gud ger oss förlåtelse genom sitt blod.

Ingegerd Fredriksson

Vem är Jesus?

Del 1

Undervisning av Yngve Stenfelt

Vem är Jesus? Det är en helt avgörande fråga vi ställer här. Hur ska du veta vem Jesus är? Saken är faktiskt den att om inte Gud hade uppenbarat för oss vem han är, vem hans son Jesus Kristus är, så hade vi inte vetat något alls om vem han är. Men nu är det så underbart att Gud har uppenbarat det för oss människor och det har han gjort genom Bibeln, genom ett väldokumenterat budskap.

I de fyra evangelierna, Matteus, Markus, Lukas och Johannes, och sedan vidare i Apostlagärningarna och ännu vidare i breven, och till sist en väldokumenterad framställning av Jesus i Uppenbarelseboken. Det är alltså Skrifternas Jesus, den verkliga Jesus som Bibeln presenterar för oss. Det är den Jesus som Gamla testamentet pekade fram emot som uppenbarats för oss i det Nya. Den dokumentation som evangelierna ger oss är helt enastående. Tänk dig in

i att händelser för tvåusen år sedan är så klara för oss, som om vi själva vore med på plats. Precis sådant ljus får vi när vi läser Guds ord med ett öppet hjärta. Visst är det underbart med en dokumentation med klara fakta, fri från överdrifter, fri från mytologi. Ja, i den tiden då dessa tjänare fick vara Ordets tjänare och skriva ner evangelierna, det var en tid av mytologiskt tänkande i den grekiska världen. Men inte ett dyft av mytologi finns i evangelierna utan

de är dokumenterade fakta med massvis av detaljer och mitt i beskrivningen träder Jesus fram på ett underbart sätt och vi får blicken för vem han är.

Låt oss nämna några händelser innan vi går in undervisningen om vem Jesus är.

- Jesus förvandlade vatten till vin vid ett bröllop i Kana.
- Han gav syndernas förlåtelse och botade en lam man som sänktes ned framför honom genom ett hål i taket.
- Tio spetälska som kom till Jesus blev

botade. En kom tillbaka och tackade Gud.

- Jesus botade en blindfödd man genom att göra en deg av spott och smeta på hans ögon. Han bad mannen gå och tvätta sig i Siloadammen. Han fick sin syn.
- En samaritisk kvinna vid Sykars brunn fick uppleva det levande vattnet genom Jesus.
- En äktenskapsbryterska blev tagen på bar gärning och fördes fram till Jesus av fariséer och skriftlärde. Hon skulle stenas enligt lagen. Jesus tar henne i försvar genom att säga att den som är utan synd, kasta första stenen. De som anklagat kvinnan försvinner och ingen dömer henne. Jesus säger: Inte heller jag dömer dig. Gå i frid och synda inte mer.
- En kvinna som i tolv år lidit av blodgång rörde vid hörntofsen av Jesu mantel och blev genast frisk.
- Lasarus dog och begravdes. Jesus kom till Betania och frågade hans systrar var de hade begravt honom. Han befälde dem att ta bort stenen. De svarade att han redan luktar, men tar bort stenen. Jesus ropar: Lasarus, kom ut! Han som hade varit död kommer ut med fötter och huvud inlindat i bindlar, livslevande på grund av Jesus.
- Ett behjärtansvärt fall är då Jesus kommer till Nain och får se en kvinna i sorgetåg där hennes ende son bärs ut död till begravning. Jesus stannar liktåget och väcker den unge till liv.

Allt detta och mycket mer är ju unika händelser som inte skett tidigare utan som sker där Jesus drar vägen fram. Det talar om det unika med Jesus. Så väldokumenterat med massvis av detaljer. Du och jag får vara med och se, höra och uppleva dessa händelser och ta dem till oss och förstå att Jesus Kristus är densamme igår, idag och till evig tid.

Nu finns det sju saker vi ska ta med när det gäller Jesu uppenbarelse, och likväl finns det mer på båda sidor från evighet till evighet när det gäller Jesus.

1. Jesu människoblivande, jungfrufödelsen
2. Jesu vandring här på jorden ibland oss, den syndfria vandringen
3. Jesu död på korset där han dog för våra synder och vann en evig seger

4. Jesu uppståndelse från de döda, då han uppstod för vår rättfärdiggörelses skull

5. Jesu himmelsfärd

6. Jesu utgjutande av den helige Ande över lärjungaskaran

7. Jesus ska komma igen för att hämta dem som hör honom till

Jungfrufödelsen

Jesus kom inte som en färdig, fullvuxen man, för att någon vecka innan Golgata komma till oss. Jesus han måste gå vår väg, en väg som du och jag skulle ha gått men missade på grund av synden. Den vägen i lydnad för Gud gick Jesus fullt ut här på jorden. Vi har de helt underbara orden från Filipperbrevet 2:5-8:

Var så till sinnes som Kristus Jesus var: Han var till i Guds gestalt men räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, utan utgav sig själv och tog en tjänares gestalt och blev människans lik. När han till det yttre hade blivit som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig ända till döden – döden på korset.

Det var denna lydnadsväg helt in i döden som Jesus måste vandra för oss. För att det här skulle bli möjligt måste det beredas en syndfri kropp. Därmed jungfrufödelsen. Maria får höra: Helig Ande ska komma över dig och kraft ifrån Gud ska överskygga dig. Därför ska det heliga som varder fött kallas Guds Son.

Vi läser också från Hebreerbrevet 10:5-7:

Därför säger Kristus när han träder in i världen: Offer och gåvor ville du inte ha, men du har berett mig en kropp. Brännoffer och syndoffer gladda dig inte. Då sade jag: Se, jag har kommit för att göra din vilja, Gud. I bokrullen står det skrivet om mig.

Det är så oerhört fascinerande det här med jungfrufödelsen, Kristus kommen i köttet. Jesaja fick profetera så klart och tydligt om just detta. I det sjunde kapitlet står det: *Se, jungfrun ska bli havande och föda en son, och hon ska ge honom namnet Immanuel.* Och i det nionde kapitlet står det: *För ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste.*

Och när vi nu lever i den yttersta tiden så förstår vi hur oerhört viktigt det är med denna sanning. Inte minst när vi läser i Johannes brev 4:1-3:

Mina älskade, tro inte varje ande, utan pröva om andarna kommer från Gud. Det finns ju många falska profeter som har gått ut i världen. Så känner ni igen Guds Ande: varje ande som bekänner att Jesus är Kristus som kommit i köttet, den är från Gud, och varje ande som inte bekänner Jesus, den är inte från Gud. Detta är Antikrists ande, som ni har hört skulle komma och som redan nu finns i världen.

Så låt oss aldrig förakta denna sanning. Kristus kommen i köttet. Undgå att bli ett offer för makternas spel i den yttersta tiden.

Jesu vandring här på jorden

Tidigare i texten har jag berört Jesu vandring här på jorden ibland oss, där han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Hur underbart var det inte att möta honom och få sin sak klar med Gud. Hur underbart var det inte att möta honom och få uppleva hur han fyllde behoven med sin härlighet. Varje steg Jesus tog var ett steg för Gud i lydnad. Men det var också ett steg för oss, för vår frälsning. Syndfri vandrade han vår väg. Han var frestad i allt, liksom vi, dock utan synd.

Jesu död på korset

Så går hans dyrbara fotsteg mot Golgata, mot offerplatsen, huvudskalleplatsen. Där bär han våra synder i sin kropp upp på korset och dör för oss. Här har vi mittpunkten, det centrala i Jesu verksamhet. Han kom för att offra sig själv för våra synder. Och när han ropar ut: Det är fullbordat! Så anbefaller han sin ande i Faderns händer. Där dör han för oss. Inte en martyrdöd för idéer och inte en död för höga ideal, men en offerdöd; ett offer en gång för alla.

Här sker det som aldrig hänt tidigare: förlåten i templet rämnar i två stycken, uppifrån och ända ned, och vägen in i det allra heligaste, vägen till Gud genom Jesus Kristus, genom hans kött, var nu öppnad. Så flyter en underbar reningsström utifrån hans sår, där Jesus, Guds Sons blod renar från all synd.

Vi kunde inte friköpa någon människa genom att gå i döden för någon. Men Jesus friköpte en hel mänsklighet när han offrade sig själv för oss. Han gav lösepenningen för vår själ, det är hans dyrbara blod som renar från synden. Vi blir inte friköpta med silver eller guld eller någon världslig valuta, utan genom det dyrbaraste som finns; Jesu Kristi Guds Sons blod.

I denna reningsflod ligger frälsningen förvarad åt oss. Vi kan bli frälsta genom honom, ty han är Guds Lamm som bär våra synder i sin kropp upp på korset, för att vi ska dö bort ifrån synderna och leva för rättfärdigheten. Genom hans sår blir vi helade. Vilket underbart försoningsverk där på Golgata, där våra synder blir utplånade genom Jesu Kristus.

Jesu uppståndelse från de döda

Så är han i dödsriket tre dagar och tre nätter innan Gud uppväcker honom från de döda och Jesus uppstod såsom förstlingen av de döda, träder ut ur graven och har besegrat döden. Segern

ligger på Golgata. Triumfen finns i uppståndelsen. Han är med kraft bevisad vara Guds Son, alltifrån uppståndelsen från de döda. Också detta finns klart dokumenterat och framställt för oss i Bibeln. Vi kan få uppleva den levande och uppståndne Frälsaren i våra liv, genom personlig tro på Jesus. Det heter: *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.* Vidare heter det, att var och en som åkallar det dyrbara namnet Jesus ska vara frälst.

Det är här vi kan få lära känna honom och uppleva kraften i hans uppståndelse. Inga högravande teorier men en underbar verklighet. Tänk att få lära känna Jesu Kristus med personlig tro på honom.

Jesu himmelfärd och utgjutandet av den helige Ande

Så kommer Jesu himmelfärd, ty han blev upptagen från oss till himlen. Han för triumferande genom alla himlar för

att sätta sig på Gud Faderns högra sida i höjden och där gå i förbön för oss, men också få sig givet den helige Ande för att ge den vidare till oss svaga människor, svaga lärjungar, men som kan få uppleva denna enorma kraft som finns i hjälparen, den helige Ande, till att bli ett Jesu vittne i tiden.

Jesu ska komma igen

Löftet om att Jesus ska komma igen återstår, på samma sätt som han blev upptagen till himlen. Först för att hämta de som hör honom till. Därför vill jag till sist fråga: Känner du Jesus? Har du upplevt hans frälsning, det renande blodet i ditt liv? Har du blivit född på nytt genom Jesu Kristus? Då väntar en himmel på dig. Har du ännu inte tagit detta avgörande steg att ta emot Jesus i ditt liv, så gör det nu. Vänta inte, ty dagen då Jesus ska komma är så nära. Då gäller det att vara redo att möta honom, att tillhöra honom och vara hans helt och fullt. Låt Jesus få bli den han verkligen är också i ditt liv.

Insänt av Ingemar Blomberg

"Nödga dem att komma in!"

Krig är ingen privatsak. Exempelvis skiljer bomber inte på onda och goda, troende och icke troende. Avkristning och syndaliv leder till krig och andra syndastraff. Ett halvt sekel av synda- och gudlöshetspropaganda mognar nu till skörd. På sina håll har denna propaganda florerat i hundra år och mer än så.

Krig och andra syndastraff är nu inte långt borta. Fosterfördrivning, sodomi och annan otukt, lyxliv och obarmhärtighet mot nödlidande, kännetecknar såväl vårt land som hela västvärlden. Oförsonlighet florerar. Gudsförnekelsen breder ut sig. Parafraser och andra förvrängningar av Bibelordet är det gott om.

Avkristning och syndaliv är inte enbart en privatsak. Det jordiska syndastraffet drabbar såväl enskilda som ett folk i dess helhet. I yttersta domen måste dock var och en svara för sig själv. För många av oss är det hög tid att vända om. Gud låter icke gäcka sig. Åter till Bibeln!

Nödga dem – de djupast fallna,
Nödga dem att komma in,
Säg till var och en du finner:
Kom till Jesus, Han är din!
Nödga dem – de trötta, svaga,
De betungade – och säg,
Kommen alla, Jesus väntar,
Här är fri och öppen väg!

Nödga dem – ja, alla, alla,
Hedningar och judar än!
Och den rike, och den höge,
O, förgät ej heller den!
Nödga dem – se Fadern löper
Hult mot dem som vänder
hem!
Skor och ring och högtidskläder
Allt han redo har för dem!

Nödga dem – de unga, glada,
Livets vardag är så kort;
Må de ej i tanklös yra
Leka, drömma denna bort!
Nödga dem – de halta, blind,
Jesus helar än i dag!
Och han viskar än som fordom:
"Rädens icke – det är jag!"

Nödga dem – de arma kvalda,
Blödande av syndens sår!
Säg dem att den gode herden
Söker vart förlorat får.
Dagen snart till afton skrider,
Männe nästa stund är din?
O, så minns din Herres
uppdrag:

Psalm 42

Som hjorten längtar till vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud. Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När får jag komma och träda fram inför Guds ansikte? Mina tårar är min mat dag och natt. Ständigt säger man till mig: "Var är din Gud?" Jag utgjuter min själ och minns hur jag gick bland folket, hur jag vandrade med dem till Guds hus, med jubelrop och tacksägelse i skaran av högtidsfirare. Varför så bedrövad, min själ, varför så orolig i mig? Hoppas på Gud. Jag ska åter få tacka honom, min frälsning och min Gud. Min själ är bedrövad i mig. Därför tänker jag på

dig i Jordans land och på Hermons höjder, på Misars berg. Djup ropar till djup i dånet av dina vattenfall. Alla dina svallande böljor sköljer över mig. Om dagen sänder Herren sin nåd, och om natten är hans sång hos mig, en bön till mitt livs Gud. Jag vill säga till Gud, min klippa: "Varför har du glömt mig? Varför måste jag gå sörjande, trängd av fiender?" Det är som att man krossar mina ben när mina fiender hånar mig och ständigt frågar mig: "Var är din Gud?" Varför så bedrövad, min själ, varför så orolig i mig? Hoppas på Gud. Jag ska åter få tacka honom, min frälsning och min Gud.

Bibelstudium av Jonathan Asprusten

I första versen läser vi hur "min själ törstar efter den levande Guden" och "när ska jag få komma inför hans ansikte". Gud söker längtande hjärtan. Han söker människor som önskar att få se Herren och jag tror att som kristna så är det ett sundhetstecken om vi söker honom, om vi längtar efter mer av Jesus. Det skulle vara värre om

vi inte skulle söka Herren, då är det något som är fel i våra liv. Gud hungrar efter människor som längtar efter honom och Herren har mer än nog att ge. Vi ska läsa ur Jeremias bok det andra kapitlet. Här får vi en historielektion om Israels trolöshet mot Gud:

Gå och predika för Jerusalem och

säg: Så säger Herren: Jag minns din ungdoms hängivenhet, hur du älskade mig under din brudtid och följde mig i öknen, i landet där man inte sår. Israel var heligt för Herren, den första frukten av hans skörd. Alla som äter av den drar på sig skuld, olycka drabbar dem, säger Herren. Hör Herrens ord, ni av

Jakobs hus, ni alla släkter av Israels hus. Så säger Herren: Vad fann era fäder för fel hos mig, eftersom de gick bort ifrån mig och följde värdelösa avgudar och själva blev värdelösa? De frågade inte: "Var är Herren, han som förde oss upp ur Egyptens land, han som ledde oss i öknen, det öde och oländiga landet, torkans och dödsskuggans land, landet där ingen färdas och där ingen människa bor?"

De frågade inte efter Herren, står det. Vi läser vidare i vers 8:

Prästerna frågade inte: "Var är Herren?" De som hade hand om lagen kände mig inte, och herdarna var trolösa mot mig. Profeterna profeterade i Baals namn och följde dem som inte kan hjälpa. Därför ska jag fortsätta gå till rätta med er, säger Herren, och gå till rätta med era barnbarn.

Vi läser också vers 13:

För mitt folk har begått en dubbel synd: De har övergett mig, källan med det levande vattnet, och gjort sig usla brunnar som inte håller vatten.

Vilken tragisk händelse. Man bytte bort den levande Guden mot usla brunnar som inte håller vatten. Vi känner till hur Guds folk vandrade ut ur Egyptens land med ett hängivet hjärta. Man kom inte så långt innan folket började knota, började att klaga och blev trolösa mot Gud. Trots att Gud uppenbarade sig gång på gång i sin härlighet så ville man inte ta emot. Man gjorde uppror mot Herren. Guds plan var att de skulle gå in i löfteslandet, det land som dryper av mjölk och honung, men på grund av deras otro så kom de aldrig in, förutom två stycken.

Vi ska läsa ur 2 Mosebok där det handlar om hur Mose hela tiden stod som medlare mellan folket och Herren. Han hade ett annat hjärta och han såg mycket längre fram än vad folket kunde se. Vi läser ur kapitel 33. Gud hade sagt åt dem att bryta upp från Horebs berg och gå mot löfteslandet.

Herren sade till Mose: "Bryt upp

och dra härifrån, du själv och folket som du har fört upp ur Egypten, till det land som jag med ed lovade åt Abraham, Isak och Jakob, då jag sade: Åt din avkomma ska jag ge det. Jag ska sända en ängel framför dig och driva bort kananeerna, amoreerna, hetiterna, perisseerna, hiveerna och jebusiterna och föra dig till ett land som flödar av mjölk och honung. Jag ska inte själv gå upp med dig. Eftersom du är ett hårdnackat folk kunde jag då förgöra dig under vägen." När folket hörde det stränga talet blev de sorgsna, och ingen tog på sig sina smycken.

"Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen?"

Det står sedan om hur Mose reste Uppebarelsetältet. Gud ville bo mitt ibland sitt folk, men han kunde inte bo där. Mose fick istället slå upp tältet utanför lägret. Det står också att Mose inte var nöjd med det som Herren hade sagt, att han inte skulle vara med dem på resan.

Mose sade till Herren: "Se, du säger till mig: Led detta folk dit upp! Men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig, fastän du har sagt: Jag känner dig vid namn och du har funnit nåd för mina ögon. Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, så låt mig förstå dina vägar och lära känna dig, så att jag finner nåd för dina ögon. Och tänk på att detta folk är ditt folk."

Herren sade: "Min närvaro ska gå med dig och låta dig få ro." Han svarade: "Om din närvaro inte går med ska du inte alls låta oss dra upp härifrån."

Det var som att han måste försäkra sig om att Herren skulle gå med på den här resan. Det talade till mig; vi kan ha mycket för oss hela tiden och vi skulle kunna nå ganska långt på vägen. Israel hade sina resurser, de hade säkert mat för en tid och de hade bra krigare, men för Mose var det så viktigt att om inte Herren går med så är det ingen me-

ning. Tänk vad viktigt det är att Herren går med. Vi läser hur Herren på grund av Moses bön ändrar sig och säger att han vill gå med:

Herren svarade Mose: "Det du har begärt ska jag också göra, för du har funnit nåd för mina ögon och jag känner dig vid namn." Mose sade: "Låt mig få se din härlighet."

Låt mig få se din härlighet. Låt det också få vara vår bön, att vi får se Herrens härlighet i våra liv, att vi får ha den här längtan att få möta Herren och se hans härlighet. Det måste få uppenbaras i våra liv. För Mose var det helt avgörande. Det fanns ingen annan utväg än att få möta honom och se Hans härlighet.

Vi ska gå tillbaka till Psalm 42:

Min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När får jag komma och träda fram inför Guds ansikte?

Har vi den här längtan i våra liv, att få se Hans härlighet? Jag tror att om du vill uppleva Guds härlighet så måste du se på Jesus. Vi ska läsa ur Hebréerbrevet 1:

I forna tider talade Gud många gånger och på många sätt till fäderna genom profeterna, men nu i den sista tiden har han talat till oss genom sin Son. Honom har han insatt som arvinge till allt, och genom honom har han också skapat universum. Sonen är utstrålningen av Guds härlighet och hans väsens avbild, och han bär allt med sitt mäktiga ord. Och sedan han fullbordat en rening från synderna sitter han nu på Majestätets högra sida i höjden.

Sonen utstrålar Guds härlighet. Vi kan också läsa ur Johannes evangelium 17 från Jesu översteprästerliga förbön:

Jag ber att de alla ska vara ett, och att de ska vara i oss liksom du, Far, är i mig och jag i dig. Då ska världen tro att du har sänt mig. Och den härlighet som du gett mig har jag gett till dem, för att de ska vara ett liksom vi är ett: jag i dem och du i mig, så att de är fullkomligt förenade till ett. Då ska världen

förstå att du har sänt mig, och att du har älskat dem så som du har älskat mig. Far, jag vill att där jag är, där ska också de som du har gett mig vara med mig. Låt dem få se min härlighet som du har gett mig, för du har älskat mig före världens skapelse.

Jesu bön var att de skulle få se Hans härlighet och genom Sonen får vi se Guds härlighet. Lärjungarna fick verkligen uppleva hur Jesus valde ut dem var och en personligt. I evangelierna kan vi läsa hur alla får ett uppdrag, och alla fick de möta den levande Guden. Vi ska läsa ur Matteus 16:

Han sade till dem: "Och ni? Vem säger ni att jag är?" Simon Petrus svarade: "Du är Messias, den levande Gudens Son." Jesus sade till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son, för det är inte kött och blod som har uppenbarat det för dig, utan min Far i himlen."

Lärjungarna såg att Jesus inte var någon vanlig människa utan att han var Guds son. De fick uppleva Jesus i sina liv, de såg vad han gjorde, hur han reste upp, helade och befriade människor. De hade fått möta den levande Gudens son. Det betyder så mycket att vi får möta den levande Gudens son, att vi inte bara följer med i svängarna utan att ha ett personligt förhållande till honom. Det är Jesus som kan befria oss från synden och som kan uppresas de döda. Han är ingen vanlig människa. Tänk att få ha den här längtan att få mer av honom i våra liv. Jesus dog för våra synder på korset och blev begravnen, men han uppstod ur graven. Vi läser ur Lukas evangelium 24:

Den första veckodagen kom de tidigt i gryningen till graven med de väldoftande oljorna som de hade gjort i ordning. Då fann de att stenen var bortrullad från graven. De gick in, men fann inte Herren Jesu kropp. När de inte visste vad de skulle tro, då stod plötsligt två män i skinande kläder framför dem. Kvinnorna blev rädda och böjde ansiktet mot marken, men männen sade: "Varför söker ni den

levande bland de döda? Han är inte här, han har uppstått!

Tänk, vi har en uppståndens Frälsare! Vi behöver inte söka i den här världen. Vi finner honom i himlen. Det står vidare hur Jesus visar sig för två vandringsmän på väg från Emmaus:

Samma dag var två av dem på väg till en by som heter Emmaus och ligger drygt en mil från Jerusalem. De gick och samtalade med varandra om allt som hade hänt. Medan de samtalade och diskuterade närmade sig Jesus själv och vandrade med dem. Men deras ögon var slutna så att de inte kände igen honom. Han frågade dem: "Vad är det ni går och samtalar med varandra om?" Då stannade de och såg bedrövade ut. Och den ene som hette Kleopas sade till honom: "Är du den ende som har besökt

Låt mig få se din härlighet. Låt det också få vara vår bön, att vi får se Herrens härlighet i våra liv, att vi får ha den här längtan att få möta Herren och se hans härlighet.

Jerusalem och inte vet vad som hänt de här dagarna?" Han frågade dem: "Vad då?" De svarade: "Detta med Jesus från Nasaret. Han var en profet, mäktig i ord och gärning inför Gud och hela folket. Våra överstepräster och rådsherrar utlämnade honom till en dödsdom och korsfäste honom. Men vi hade hoppats att han var den som skulle frälsa Israel. Förutom allt detta är det nu den tredje dagen sedan det hände, och dessutom har några kvinnor bland oss gjort oss uppskakade. De gick till graven tidigt på morgonen men fann inte hans kropp. De kom och berättade att de hade sett en syn med änglar som sade att han lever. Då gick några av de våra till graven, och de fann att det var som kvinnorna hade sagt. Men honom själv såg de inte." Då

sade han till dem: "Så tröga ni är i tanke och hjärta till att tro på allt som profeterna har sagt! Måste inte Messias lida det här för att sedan gå in i sin härlighet?" Och han började med Mose och alla profeterna och förklarade för dem vad det stod om honom i alla Skrifterna. De närmade sig byn dit de var på väg, och han verkade vilja gå vidare. Men de bad honom ivrigt: "Stanna kvar hos oss! Det är snart kväll och dagen går mot sitt slut." Då gick han in och stannade hos dem. Och när han låg till bords med dem tog han brödet, tackade Gud, bröt det och gav åt dem. Då öppnades deras ögon och de kände igen honom, men han försvann ur deras åsyn. De sade till varandra: "Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen, när han öppnade Skrifterna för oss?" De bröt upp i samma stund och återvände till Jerusalem, där de fann de elva och de andra lärjungarna samlade. Dessa sade: "Herren har verkligen uppstått, och han har visat sig för Simon!"

"Brann inte våra hjärtan i oss när han talade med oss på vägen?" De fick se den levande, vara uppståndelsevittnen. Det är det här vi behöver, att möta den levande Guden. Lärjungarna vandrade med Jesus och vi känner till berättelsen om Petrus, hur ivrig han var att följa. Han lovade att även om alla andra gick bort så skulle han stå vid Jesu sida. Han använde många stora ord, ivrig som han var. Vi vet hur det gick för honom. Vi kan läsa ur Johannes evangelium 6:

Efter detta drog sig många av hans lärjungar undan och slutade vandra med honom. Då sade Jesus till de tolv: "Inte tänker ni väl också gå?" Simon Petrus svarade honom: "Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige."

Petrus hade förstått väldigt mycket och hans tanke var aldrig att han skulle förneka Herren. Men det kom en tid i hans liv, då Jesus skulle dö, och då är det en annan Petrus vi får möta. Först står det att han stod på avstånd från

Jesus. Det är en enkel bild, att vi kommer på avstånd från Herren och elden slocknar. Istället borde vi värna om att ha brinnande hjärtan och det är inte alltid lika lätt.

Hemma i vårt hus på Åland hade vi tidigare en vedpanna. Det kan vara ganska kämpigt. Man måste bära ved dit och det är mycket som ska fungera. Om det inte fungerar så blir hela huset kallt. Man märker ganska snabbt om elden inte brinner. Så är det med våra liv också. Om vi inte har branden i våra liv så kommer det att bli kallt. Vi kommer på avstånd från Herren. Det var just det som hände med Petrus, han gick på avstånd och såg vad som hände. Då är det inte långt till nästa steg, att förneka honom.

Också i våra liv kan det bli så. Vi behöver hela tiden vårda att ha elden i våra hjärtan, ett ständigt verk som sker i våra liv, att hela tiden vara nära honom, att inte ta lätt på tingen. Låt elden brinna så att människor runt omkring får se att vi vandrar med Herren.

Dock i Petrus liv så stannade det inte där. Han fick möta Herren på nytt. Så är det med Herren, han kommer inte och dömer ut oss genom att anklaga; varför gjorde du så här, du skulle ha varit med mig och kämpat. Nej, han gör inte så. Vi kan läsa om hur Jesus uppenbarar sig i Johannes 21. Lärjungarna hade inte så mycket hopp så de tänkte att de fick gå tillbaka till fisket.

Simon Petrus sade till dem: "Jag går ut och fiskar." De andra sade: "Vi följer med dig." De gick ut och steg i båten, men den natten fick de ingenting.

Vi har nog alla upplevt den här situationen. Som kristna kommer vi till punkten att det inget händer i våra liv och vi vet inte vad vi ska göra. Men vi går i alla fall ut och gör något, vi återvänder till fisket. Lärjungarna fick inget den natten. Man kan säga att de gick i sin egen kraft. Men sedan står det så här:

Tidigt på morgonen stod Jesus på stranden, men lärjungarna förstod inte att det var han. Jesus sade till dem: "Mina barn, har ni inget att äta?" De svarade: "Nej." Han sade:

"Kasta ut nätet på höger sida om båten, så ska ni få." De kastade ut nätet, och nu orkade de inte dra upp det för all fisken. - - - När de kom i land fick de se en koleld och fisk som låg på den och bröd. Jesus sade till dem: "Bär hit av fisken som ni fick nyss." Simon Petrus steg i båten och drog upp nätet på land. Det var fullt av stora fiskar, 153 stycken, och fast de var så många gick nätet inte sönder. Jesus sade till dem: "Kom och ät."

De fick se den levande, vara uppståndelsevittnen. Det är det här vi behöver, att möta den levande Guden.

Jesus har ett erbjudande till oss: Kom och ät! Det finns så mycket torka ute i världen, så mycket spruckna brunnar. Där får vi ingen näring. Men Jesus säger: Kom till mig och ät!

Sedan ser vi att Petrus blir försonad med Jesus där på stranden:

När de hade ätit sade Jesus till Simon Petrus: "Simon, Johannes son. Älskar du mig mer än de andra?" Han svarade: "Ja, Herre. Du vet att jag har dig kär." Jesus sade till honom: "För mina lamm på bete." För andra gången frågade han: "Simon, Johannes son. Älskar du mig?" Han svarade: "Ja, Herre. Du vet att jag har dig kär." Jesus sade till honom: "Var en herde för mina får." För tredje gången frågade han: "Simon, Johannes son. Har du mig kär?" Petrus blev bedrövad när Jesus för tredje gången frågade: "Har du mig kär?", och han svarade: "Herre, du vet allt. Du vet att jag har dig kär."

Petrus hade Jesus kär men han visste att han hade felat. Han hade haft de stora orden och gjort fel mot Herren. Men trots allt så älskade han Herren. Det är den länken vi får ha, att vi vet att vi älskar dig Herre, du måste möta med oss. Låt oss få se din härlighet. Petrus fick nåd och upprättelse, han

fick ett uppdrag, en kallelse. Så är det med oss också. Vi kanske har känt att vi har svikit Herren, men han kommer tillbaka och återupprättar det som gått förlorat och ger oss nåd att bli hans vittnen. Han ger oss ett uppdrag. Tänk vad stort det är att Jesus inte ger upp hoppet om oss.

Herren söker efter hjärtan som längtar efter honom. Vi kan vara nöjda med väldigt mycket, speciellt i vår tid är det så mycket som vill föra oss bort från Herren. Tänk vad viktigt det är att inte ge upp utan söka Herren med våra liv. Det lönar sig att söka Herren. Han vill möta sitt folk igen.

Vi måste läsa vad som står i Apostlagärningarna. Här ser vi hur Herren handlar. Jesus sa:

Vid en måltid med apostlarna befallde han dem: "Lämna inte Jerusalem utan vänta på vad Fadern har lovat, det ni har hört av mig. Johannes döpte med vatten, men ni ska om några dagar bli döpta i den helige Ande."

De samlades i Jerusalem och bad och lovsjöng Herrens namn. I andra kapitlet kan vi läsa om hur Anden föll:

När pingstdagen kom var de alla samlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsam storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala.

De fick uppleva den helige Ande i sina liv. De sprang inte iväg och förkunnade Jesus i egen kraft utan stannade kvar i Jerusalem och tog emot den helige Ande. Utan Herren är det ingen vits att hålla på. Tänk att vi får ta emot den helige Ande i våra liv. Vi får söka honom och inte ge upp. Han låter sig finnas för det folk som söker honom. Vi lever i en tid där så mycket vill flytta fokus bort från Jesus, men med den helige Andes kraft får vi vara levande vittnen för honom i den här tiden. Jesus kommer snart!

Den stora kärlekshistorien

Ett nytt besök hos bruden och brudgummen del 2

Undervisning av Paulus Eliasson

I förra numret av Midnattsropet såg vi hur Gud utvalde Israels folk, och att ett sätt som Skriftens författare beskrev förhållandet mellan Gud och hans folk på, var beskrivningen av en brudgum och hans brud – eller en man och hans hustru. Nu ska vi se hur den här tanken får en global räckvidd genom det som Jesus från Nasaret gjorde, då han blev sin församlings frälsare.

Brudens utväljande

En av frågorna som man kan ställa sig när man läser om Guds utväljande, är om det var rätt av Gud att vara så exklusiv. Varför utvalde han bara Abraham? Varför inte någon annan? Och varför inte fler? Varför inte alla? Aposteln Paulus tar upp den frågan i Romarbrevets nionde kapitel, där han beskriver Gud som en krukmakare, som inte frågar leran vad den anser att han ska göra med den, utan formar den som han vill. En del av leran formar han till ett "hedrande kärl" och andra kallar han för "vredens kärl". Alltså – i några kärl kommer Gud hålla ut sin härlighet, och i andra sin vrede. Det är krukmakarens rätt.

Men det är inte hela historien. För Paulus säger så här:

Men tänk om Gud, trots att han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt, ändå med stort tålamod har burit vredens kärl som var färdiga att för-

störas? Och om han gjorde det för att uppenbara sin rika härlighet på barmhärtighetens kärll, som han i förväg har berett för härligheten? Till att vara sådana har han kallat oss, inte bara från judarna utan också från hednafolken. Så säger han genom Hosea: De som inte var mitt folk ska jag kalla mitt folk, och den oälskade ska jag kalla min älskade. Och på platsen där det sades till dem: Ni är inte mitt folk, ska de kallas den levande Gudens barn (Romarbrevet 9:22-26).

Guds plan, så som den presenterades redan från början, var att utvälja Abrahams ätt till att bli bärare av hans härlighet – för att sedan utvidga den här ätten till hela jorden. De oälskade skulle bli älskade. Därför bar Gud med stor varsamhet även vredens kärll, för att de skulle kunna bli förvandlade till ett hedrande kärll.

Det betyder inte att Gud inte ska döma världens ondska – men att alla de som sätter sin tro till Guds Messias ska få del av ett levande hopp om att få möta den Älskade, och få förenas med honom som en brud med sin brudgum.

Brudgummens skönhet

Psalm 45 har en fantastisk beskrivning av en kung och hans drottning. Den tar utgångspunkt i något som man får anta var en historisk händelse, då en kung tar sig en drottning från ett an-

nat folk, och hon får ta del av hans härlighet. Men undertonerna i Psalmen visar att denna förening är en bild på någonting större och verkligare än ett jordiskt bröllop.

Det första som sker i Psalmen, är att författarna, Koras söner, prisar kungens skönhet:

Mitt hjärta flödar över av sköna ord, jag säger: Min sång gäller en kung. Min tunga är en snabb skrivares penna. Skönast är du bland människors barn, nåd är utgjuten över dina läppar. Därför har Gud välsignat dig för evigt (Psalm 45:2-3).

Om det är någonting som troende behöver få upp ögonen för, så är det vår kungs skönhet. Ett hjärta som flödar över när vi ser den vackraste bland människors barn. Jag ska inte skriva så mycket om det här, för det kan du läsa om i min predikan i MR 5–2021 (*Guds härlighet i Kristi ansikte*), men vi kan konstatera att vår Frälsares härlighet är av ett helt annat slag än all skönhet som den här världen kan erbjuda.

Vidare i texten ser vi att Koras söner beskriver hur kungen har varit i krig och vunnit seger. Men det är en anorlunda strid som han har vunnit, för han har kämpat för sanning, ödmjukhet och rättfärdighet. Han är också en väldigt unik person. I vers 3 fick vi veta att kungen är "skönast bland människor", men i vers 7 kallas han för "Gud". Han har en tron som ska bestå i evig-

het, och han ska regera över folken. Och från folken har han fått en brud.

Det kan låta brutalt. En kung har vunnit seger, och tar med sig en kungadotter som segerbyte. Och så har det varit, historiskt sett. Brutalitet, våld, krigsmakt och kvinnor som behandlas som troféer. Men det scenario som profetiskt presenteras i psalmen, är något helt unikt. Vi som känner till hur Messias, Jesus själv, vann seger – och vilken brud han vann – så är det fascinerande att se hur det står i stark kontrast till våra förutfattade meningar. Han vann seger genom att överlämna sig själv till att korsfästas. Han vann en brud genom att över-svämna henne med sin utgivande kärlek. Segerhjälden från Golgata är inte som andra hjältar.

Brudens skönhet

Vad ser brudgummen i sin brud? Psalm 45 fortsätter att beskriva det gudomliga bröllopet så här:

*Hör, dotter, se och lyssna! Glöm ditt folk och din fars hus och **låt kungen ätra din skönhet**, för han är din herre. Böj dig och tillbe honom! Dottern Tyrus kommer med gåvor, de rika bland folket söker din gunst. **Full av härlighet är kungadottern** där inne, av guldbrokad är hennes dräkt. I färggranna kläder förs hon till kungen, åtföljd av jungfrur, hennes väninnor som leds in till dig (Psalm 45:11–15).*

Det finns en sak som både brudgummen och bruden bär på, och det är skönheten. Inte den jordiska skönheten som kommer med ungdomens friskhet, välsydda kläder och rätt make-up. I stället reflekterar den messianska bruden sin makes skönhet. Om Kristi skönhet först och främst blir synlig då han offerar sitt liv för världen, så blir också vår skönhet uppenbarad på samma sätt. "Var så till sinnes som Kristus Jesus var" (Fil 2:5) säger aposteln.

All skönhet har sitt ursprung i Gud, den skönaste av alla. Därför kommer Messias brud att vara som vackrast när hon är som mest lik honom. I den allra första dikten i Bibeln, den som Adam

deklamerade då han för första gången såg Eva, beskrivs något av den samma verkligheten:

Då sade mannen: "Äntligen! Hon är ben av mina ben och kött av mitt kött. Hon ska heta kvinna, för av man är hon tagen" (1 Mosebok 2:23).

I relationen till vår himmelske brudgum, speglar sig denna "ben av mina ben"-relationen i vår längtan efter att älska så som Jesus har älskat:

Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Mina älskade, om Gud har älskat oss så högt, är också vi skyldiga att älska varandra (1 Johannes 4:10-11).

Brudens kärlek uppenbarar sig i det faktum att hon älskar sina medmänniskor, och ger sitt allt för dem. Och motivationen för att leva den typen av utgivande liv, börjar när vi ser upp på honom som dog för oss. Vi lär oss av brudgummen.

Man måste ibland fråga sig själv: Älskar jag som Jesus älskar? Ser jag skönheten i mina medmänniskor på samma sätt som han gör? Älskar jag hans församling på samma sätt som han har gjort?

Hängivenheten

Någon beskrev ett äktenskap som en deklaration och en proklamation med ungefär följande innehåll: "Jag är helt, exklusivt och för alltid din." Jag tycket att det fångar äktenskapet på ett bra sätt.

"Helt" betyder fullständig hängivenhet. Det finns inget i mitt eget liv som inte angår min hustru – och det ska inte finnas någon innersta grund som hon inte har tillgång till. Jag är hennes helt och fullt.

"Exklusivt" betyder naturligtvis att äktenskapet är mellan två personer – utan otrohet och delad lojalitet. Och "för alltid" handlar om äktenskapets obrytbarhet.

Denna beskrivning passar bra in på församlingens förhållande till Kristus, särskilt när det gäller hängivenheten. Gud delar inte tillbedjan med någon

annan. Det gör naturligtvis att man i någon mån blir främmandegjord för den här världen. Det som lockade förr, lockar inte mer. Det man sjöng om och dansade för, attraherar inte längre. Man har funnit det som är långt mer värt. Samtidigt är denna hängivenhet inte till för att vi ska isolera oss, stänga dörren och sjunga lovsånger. Den aspekten finns där – men det är inte allt. I sången "Jag kom till hans lustgård" av C. Austin Miles, en sång som beskriver bruden och brudgummens förhållande – säger sista versen:

*I lustgården dröja jag vill
Men där utanför ropar mig nöden.
Och han ber mig gå till de fallna små,
För dem han gick i döden.*

Vi är mest hängivna Jesus när vi tjänar andra människor. Vi älskar honom mest, när vi älskar vår nästa.

Det universella och det personliga

I 2 Korintierbrevet använder Paulus trolovningstiden som en beskrivning av församlingens situation, och säger:

Jag har trolovat er med en enda man, Kristus, och vill föra fram en ren jungfru till honom (2 Korintierbrevet 11:2b).

I texten är aposteln bekymrad för de krafter som försöker förföra församlingen, och önskar därför att dra dem längre in i gemenskapen med Kristus. Och han beskriver Kristus som "en enda man" och församlingen som "en ren jungfru". Brudgummen är en – och bruden är en. Trots att församlingen består av miljoner och åter miljoner av människor, så är bruden en enda. Det är en sanning som är värd att betänka, särskilt i vår tid av individualism och isolering. Samtidigt så är det sant att när Paulus riktar sin uppmaning till församlingen i Korint, så var det något som varje individ behövde rannsaka sig själv inför. Det är bara du och jag – individuellt – som kan välja att vara trofast mot Kristus. Det är bara individen som kan välja att tjäna honom idag. Vi kan inte skylla ifrån oss genom att peka på kristenhetens tillstånd, eller vår egen församlings situation. Gud kallar dig och mig. Och frågan är om vi är bärare av brudens karaktär. Längtar vi efter helighet?

Att fullborda kallelSENS bud

Tänk - du kan påskynda Herrens dag,
den stora och underbara

Då Jesus på himmelens sky skall
hämta sin blodköpta skara.

Längtar du möta din Frälsare kär du
en gång valde att följa,

På försakelsens väg i glädje och tro, om
ock genom eld, storm och bölja.

Tidstecken visar - det ljuder mot natt
då arbetets tid är förbi.

Ingen kan längre nås av Guds ord, man
valt att i synden förbli.

Men ännu det finnes en kort, liten tid
att fullborda kallelSENS bud.

En tynande veke kan åter bli en
lågande eld inför Gud!

Att brinna av kärlek - då måste du fly
från allt som vill släcka din glöd.

Blott i Hans närhet - du redskapet blir
som räddar en själ från död.

En fulltalig skara då snart skall nå sin
Brudgum som himmelsk brud.

Om du i trohet tätt går i Hans spår,
segerkransen du får av din Gud!

Text: Ulla Johansson (2000)

Maranataförsamlingen önskar alla läsare en glädjefull julhögtid och ett Gott Nytt År!

*Lova Herren, alla hednafolk, prisa honom, alla folk ...
Ishais rot, han som står upp för att regera över folken, på
honom ska hednafolken hoppas. Må nu hoppets Gud fylla
er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i
hoppet genom den helige Andes kraft (Rom 15:11-13).*